

दानियेलाचे पुस्तक - क्रमांक एकोणीस

दानिएलच्या पुस्तकातील 'तास' या शब्दाचे भविष्यसूचक महत्त्व

Jeff Pippenger

2023-12-14

“घडी” हा शब्द जुन्या करारात केवळ दानिएलाच्या पुस्तकातच आढळतो, आणि तो नेहमीच काही प्रकारच्या न्यायाशी संबंधित असतो. तिसऱ्या अध्यायात तो रविवारच्या कायद्याचे प्रतिनिधित्व करतो, ज्यामध्ये शद्रक, मेशाक आणि अबेदनगो यांच्याद्वारे दर्शविलेल्या ध्वजावर विशेष भर दिलेला आहे.

चौथ्या अध्यायात ते १७९८ मध्ये पहिल्या देवदूताच्या संदेशातील इशान्याच्या आगमनाचे प्रतिनिधित्व करते. चौथ्या अध्यायात दुसऱ्यांदा याचा उपयोग झाल्यावर, त्याने २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी अन्वेषणात्मक न्यायाच्या प्रारंभाचे प्रतिनिधित्व केले. चौथ्या अध्यायात “तास” या शब्दाचे दोन उपयोग १७९८ पासून १८४४ पर्यंतच्या पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात. तो इतिहास म्हणजे प्रकटीकरण दहा मधील सात मेघगर्जनांचा इतिहास होय. चौथ्या अध्यायात “तास” हा शब्द दोन वेळा वापरण्यात आला आहे, त्याद्वारे त्या सात मेघगर्जनांचे प्रतिनिधित्व केले जाते, आणि म्हणूनच तो १९८९ पासून लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापर्यंतच्या तिसऱ्या देवदूताच्या इतिहासाचेही प्रतिनिधित्व करतो.

पाचव्या अध्यायात “घडी” हा शब्द रविवारीच्या कायद्याचेही प्रतिनिधित्व करतो; परंतु तेथे भर बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्याच्या, म्हणजे संयुक्त संस्थानांच्या, समाप्तीवर आहे, जशी ती बायबलमधील भविष्यवाणीतील पहिल्या राज्याच्या, बाबेलच्या, समाप्तीद्वारे प्रतिरूपित करण्यात आली आहे. तिसऱ्या अध्यायात भर भट्टीतील ध्वजावर होता, परंतु पाचव्या अध्यायात भर बेलशस्सरच्या भाग्यावर आणि त्याच्या विशिष्ट न्यायावर आहे, जरी शेवटी दानिएल ध्वजाचे प्रतिरूप ठरत कथानकात प्रवेश करतो.

रविवारी कायद्याच्या वेळी, नबुखदनेस्सराच्या समर्पणाची “घडी” आणि बेलशस्सराचा मृत्यू यांचे प्रतिनिधित्व केलेले आहे. चौथ्या अध्यायात न्यायाच्या उद्घाटनरूपाने दर्शविलेली “घडी” २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी सुरू झालेल्या तपासणी-न्यायाच्या उद्घाटनास ओळख देते, आणि तीच रविवारी कायद्याच्या वेळी कार्यकारी न्यायाच्या उद्घाटनालाही ओळख देते. स्वर्गीय पवित्रस्थानात २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी न्यायाच्या पुस्तकांचे उघडणे असो, किंवा तारण नाकारलेल्या लोकांवर देवाने आणलेल्या न्यायाची सुरुवात असो, रविवारी कायद्याच्या वेळी कार्यकारी न्यायाच्या प्रारंभी, निकट येणाऱ्या या दोन्हीपैकी कोणत्याही न्यायाविषयीचा इशारा दानियेल चौथ्या अध्यायात “घडी” या शब्दाच्या पहिल्या उपयोगाने दर्शविला आहे; आणि या दोन्ही प्रकारच्या न्यायांपैकी कोणत्याही न्यायाची प्रत्यक्ष सुरुवात चौथ्या अध्यायात “घडी” हा शब्द दुसऱ्यांदा वापरला आहे त्याद्वारे दर्शविला आहे.

दानिएलने “hour” या शब्दाचा जो उपयोग केला आहे, त्यासाठीचा व्याकरणशास्त्रीय संज्ञा अशी आहे की तो एक “polysemy” आहे. Polysemy म्हणजे असा शब्द ज्याच्या विविध व्याख्या असतात, आणि त्या सर्वांना एकाच शीर्षकाखाली एकत्रित करता येते. दानिएल “hour” हा शब्द ज्या पाच वेळा वापरतो, त्या सर्व वेळा न्यायनिवाड्याकडे निर्देश करतात; परंतु त्या प्रत्येक ठिकाणी देवाच्या प्रतिफलदायी न्यायनिवाड्याच्या, ज्याला त्याचा कार्यकारी न्यायनिवाडा म्हटले जाते, किंवा देवाच्या शोधक न्यायनिवाड्याच्या, ज्यामध्ये तो कोण तारण पावेल आणि कोण तारण पावणार नाही हे ठरवित आहे, अशा वेगवेगळ्या पैलूंना संबोधित केले जाते. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी आरंभ झालेला शोधक न्यायनिवाडा असो, किंवा लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापासून सुरू होणारा कार्यकारी न्यायनिवाडा असो, हे दोन्ही न्यायनिवाडे स्वभावतः प्रगतिशील आहेत. देवाचा प्रतिफलदायी, किंवा कार्यकारी, न्यायनिवाडा रविवारच्या कायद्यापासून सुरू होतो आणि क्रमशः तीव्र होत जातो, आणि शेवटी मानवी कृपाकाळाच्या समाप्तीपर्यंत व अंतिम सात पीडांपर्यंत पोहोचतो.

दानियेल अध्याय पाचमध्ये “घडी” हा शब्द देवाच्या कार्यकारी न्यायाचे उदाहरण म्हणून वापरला आहे, ज्याचे प्रतिनिधित्व बेलशस्सरच्या मृत्यूद्वारे आणि त्याने राज्य केलेल्या राष्ट्राच्या अंताद्वारे केले आहे.

त्याच घटकेत मनुष्याच्या हाताची बोटे प्रकट झाली आणि राजवाड्याच्या भिंतीवरील चुन्याच्या लेपावर, दीपस्तंभासमोर, लिहू लागली; आणि जे लिहीत होते त्या हाताचा भाग राजाने पाहिला. दानियेल 5:5.

कार्यकारी न्याय रविवारच्या कायद्यापासून सुरू होतो; याचे प्रतिनिधित्व नबुखदनेस्सरने सुवर्णमूर्तीच्या प्रतिष्ठापनेद्वारेही केले आहे; परंतु तो “घंटा” अधिक करून रविवारच्या कायद्यामुळे उद्भवलेल्या संकटात देवाच्या लोकांच्या सुटकेशी संबंधित आहे. टायरच्या वेश्येचा, तसेच संयुक्त संस्थानांचाही, कार्यकारी न्याय रविवारच्या कायद्यापासून सुरू होतो; हाच तो “घंटा” आहे, जो दानियेलाच्या पुस्तकात न्यायाचे प्रतीक आहे.

मग मी स्वर्गातून दुसरा एक आवाज ऐकला, जो म्हणत होता, “माझ्या लोकांनो, तिच्यातून बाहेर पडा; म्हणजे तुम्ही तिच्या पापांचे भागीदार होणार नाही, आणि तिच्या पीडांपैकी काहीही तुमच्यावर येणार नाही. कारण तिची पापे स्वर्गापर्यंत पोहोचली आहेत, आणि देवाने तिच्या अधर्माची आठवण केली आहे. तिने जसे तुम्हाला प्रतिफळ दिले, तसेच तिलाही द्या; आणि तिच्या कर्मांप्रमाणे तिला दुष्पट द्या; ज्या पात्रात तिने भरले, त्याच पात्रात तिला दुष्पट भरून द्या. तिने जितके स्वतःचे गौरव केले आणि विलासाने जीवन व्यतीत केले, तितकाच तिला क्लेश व शोक द्या; कारण ती आपल्या मनात म्हणते, ‘मी राणी म्हणून बसले आहे, मी विधवा नाही, आणि मला कधीही शोक दिसणार नाही.’ म्हणून तिच्या पीडा एका दिवसात येतील—मृत्यू, शोक आणि दुष्काळ; आणि ती अग्नीत पूर्णपणे जाळली जाईल; कारण तिचा न्याय करणारा प्रभु देव सामर्थ्यवान आहे. आणि पृथ्वीचे राजे, ज्यांनी तिच्याबरोबर व्यभिचार केला आणि विलासाने जीवन व्यतीत केले, ते तिच्या जळण्याचा धूर पाहून तिच्यासाठी विलाप करतील व शोक करतील; तिच्या क्लेशाच्या भयामुळे दूर उभे राहून ते म्हणतील, ‘हाय, हाय, हे महान नगर बाबेल, हे बलवान नगर! कारण एका तासात तुझा न्याय आला आहे.’” प्रकटीकरण 18:4-10.

संयुक्त संस्थानांतील रविवारचा कायदा, जो कार्यकारी न्यायाची सुरुवात आहे आणि जो प्रगतिशीलही आहे, तो त्या “घडी”त सुरू होतो, जेव्हा बाबेलोनमध्ये अजूनही असलेल्या देवाच्या लेकरांना ध्वजचिन्हाद्वारे बाहेर बोलाविले जाते. तीच ती “घडी” आहे, ज्यात “त्या महान नगरावर, बाबेलोनवर” न्याय येतो. तिचा न्याय, जो “घडी” या शब्दाने दर्शविला आहे, तो त्या कालखंडास व्यापतो, जेव्हा देवाच्या इतर कळपाला बाबेलोनमधून बाहेर बोलाविले जाते.

आणि त्या दिवशी येशयाच्या मुळाचा अंकुर उभा राहील; तो लोकांसाठी ध्वजासारखा उभा राहील; त्याच्याकडे अन्यजातीचे लोक धाव घेतील; आणि त्याची विश्रंती गौरवशाली असेल. आणि त्या दिवशी असे घडेल की, प्रभु आपल्या लोकांच्या उरलेल्या अवशेषाला पुन्हा दुसऱ्यांदा प्राप्त करून घेण्यासाठी आपला हात पुढे करील—अशूरहून, आणि मिसरहून, आणि पत्रोसहून, आणि कूशहून, आणि एलामहून, आणि शिनारहून, आणि हमाथहून, आणि समुद्रातील बेटांहून. आणि तो राष्ट्रांसाठी ध्वज उभारील, आणि इस्राएलच्या निष्कासितांना एकत्र करील, आणि पृथ्वीच्या चारही कोपऱ्यांतून यहूदाच्या विखुरलेल्यांना गोळा करील. यशया 11:10-12.

इ. स. १८४४ मध्ये पहिल्या दूताच्या चळवळीत प्रभूने लोकांना बाबेलमधून बाहेर बोलाविले, आणि त्या इतिहासातील दुसरा दूत शेवटच्या दिवसांत पुन्हा प्रकट होणार आहे, जेव्हा “प्रभु आपल्या लोकांच्या उरलेल्या अवशेषास परत मिळविण्यासाठी दुसऱ्यांदा पुन्हा आपला हात लावील.” ज्या लोकांच्या अवशेषाला तो “पुन्हा” बाहेर बोलावत आहे, तो ध्वज नव्हे; कारण ध्वज म्हणजे “येशीचे मूळ,” जे “ध्वज” म्हणून उभे राहते, ज्याला “परराष्ट्रीय लोक शोधतात”. दुसऱ्यांदा, देव राष्ट्रांना बाबेलमधून बाहेर बोलावील.

तो असे करील की प्रथम तो “इस्राएलचे हाकलून दिलेले” यांना, जे “यहूदाचे विखुरलेले” आहेत आणि जे “पृथ्वीच्या चारही कोपऱ्यांतून” येतात, एकत्र गोळा करील, जेव्हा प्रकटीकरण अध्याय अकरामध्ये वर्णिल्याप्रमाणे रस्त्यावर साडेतीन दिवस मृत पडून राहिल्यानंतर त्यांना एकत्र जमविले जाईल; आणि तो मार्ग यहजेकलच्या मृत व कोरड्या हाडांच्या दरीतून जातो.

“त्या बलवान नगर” “बाबेल” वर कार्यकारी न्याय सुरू होण्याची “घडी” हीच प्रकटीकरण अकराव्या अध्यायातील “महाभूकंप” होण्याची “घडी” आहे. देवाचा कार्यकारी न्याय त्या “घडीला” सुरू होतो; कारण प्रकटीकरण अकराव्या अध्यायात भूकंपाच्या “घडीला” सात हजार जण मारले जातात. त्या सात हजारांचे प्रतिरूप नबुखदनेस्सरच्या “अतिबलवान पुरुषांमध्ये” दिसते, जे शद्रक, मेशक आणि अबेदनगो यांना नेहमीपेक्षा “सात पटींनी” अधिक तापविलेल्या भट्टीत टाकताना मरण पावले. फ्रेंच राज्यक्रांतीत ते “सात हजार” फ्रान्सचे राजघराणे, किंवा तिचे बलवान पुरुष, यांचे प्रतिनिधित्व करीत होते. पाचव्या अध्यायात केवळ बेलशस्सरच मारला गेला असे नव्हे, तर त्याचे सैन्यही नष्ट झाले. रविवारच्या कायद्याची “घडी” देवाच्या लोकांना भट्टीत टाकल्याने दर्शविलेल्या छळाची सुरुवात करते; परंतु तीच बाबेल या महान नगरावर देवाच्या कार्यकारी न्यायाच्या प्रारंभाचीही खूण ठरते.

ते प्रकटीकरण ग्रंथाच्या अकराव्या अध्यायातील त्या महान भूकंपाच्या “वेळेचे” ही चिन्ह आहे, जेव्हा अथांग खाईतून आलेल्या पशूने रस्त्यात ठार मारलेली पूर्वीची मृत हाडे एक ध्वजचिन्ह म्हणून स्वर्गात उचलली जातात. तेथे हाच तोच “वेळ” आहे, ज्यात तिसरे धिक्कार, जे सातवे कर्णही आहे, ते फुंकले जाते. सातवे कर्ण हे तिसरे धिक्कार आहे, आणि त्या अंतिम धिक्कार-कर्णाचा उद्देश केवळ रविवारी उपासना लादणाऱ्यांवर न्याय आणणे एवढाच नसून, राष्ट्रांना क्रोधित करणे हाही आहे. तिसरे धिक्कार, सातवे कर्ण, आणि राष्ट्रांना क्रोधित करणे, ही सर्व चिन्हे इस्लामच्या भविष्यसूचक भूमिकेस संबोधित करतात, आणि ती सर्व महान भूकंपाच्या त्या “वेळेत” ठेवलेली आहेत.

आणि त्यांनी स्वर्गातून त्यांना म्हणणारा एक मोठा आवाज ऐकला, “येथे वर या.” आणि ते मेघात स्वर्गात वर गेले; आणि त्यांच्या शत्रूंनी त्यांना पाहिले. आणि त्याच वेळी एक मोठा भूकंप झाला, आणि शहराचा दहावा भाग पडला; आणि त्या भूकंपात सात हजार माणसे मारली गेली; आणि उरलेले भयभीत झाले, आणि स्वर्गाच्या देवाला महिमा दिला. दुसरे संकट टळले; आणि पाहा, तिसरे संकट त्वरेने येत आहे. आणि सातव्या देवदूताने कर्णा फुंकला; आणि स्वर्गात मोठमोठे आवाज झाले, ते म्हणाले, “या जगाची राज्ये आमच्या प्रभूची आणि त्याच्या ख्रिस्ताची राज्ये झाली आहेत; आणि तो युगानुयुगे राज्य करील.” आणि देवासमोर आपल्या आसनांवर बसलेले चौवीस वडीलधारी आपल्या तोंडावर पडले, आणि त्यांनी देवाची उपासना केली, म्हणाले, “हे प्रभु देव सर्वशक्तिमान, जो आहेस, जो होतास, आणि जो येणार आहेस, आम्ही तुझे आभार मानतो; कारण तू आपली महान सत्ता हस्तगत केली आहेस आणि राज्य केले आहेस. आणि राष्ट्रे क्रोधित झाली, आणि तुझा क्रोध आला, आणि मेलेल्यांचा न्याय व्हावा अशी वेळ आली, आणि तुझ्या सेवक संदेष्ट्यांना, आणि पवित्र जनांना, आणि लहान-मोठ्या अशा तुझे नाव भिणाऱ्यांना प्रतिफळ द्यावे, आणि पृथ्वीचा नाश करणाऱ्यांचा नाश करावा.”
प्रकटीकरण 11:12-18.

यहेज्केलाची मृत हाडे “मेघामध्ये स्वर्गाकडे” चढून जातात; आणि नेबुखदनेझराचे संगीत वाजू लागते त्या “क्षणी”, आणि तूरची वेश्या गाणे सुरू करते, आणि धर्मत्यागी इस्राएल नाचू लागतो, तेव्हा त्यांचे “शत्रू” “त्यांना” पाहतात. धर्मत्यागी इस्राएल हा खोट्या संदेष्ट्याचे प्रतिनिधित्व करीत आहे, राजा नेबुखदनेझर हा अजगर आहे, आणि तूरची वेश्या हे पशू आहे. एलियाच्या कथेमध्ये बआलचे संदेष्टे आणि वनातील उपवनांच्या संदेष्ट्यांद्वारे त्या नृत्याचे चित्रण केले आहे. तसेच हेरोदियाची कन्या सलोमी हिच्या नृत्याद्वारेही त्याचे चित्रण करण्यात आले होते. बआल हा खोटा पुरुष देव आहे आणि अशतारोथ ही उपवनांच्या संदेष्ट्यांची स्त्री देवता आहे. एकत्रितपणे ते मंडळी (स्त्री) आणि राज्यसत्ता (पुरुष) यांच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करतात. एकत्रितपणे ते संयुक्त संस्थानांच्या खोट्या संदेष्ट्याचे प्रतिनिधित्व करतात. सलोमी ही ओळख करून देते की खोटा संदेष्टा हा रोमची कन्या आहे, ज्याची प्रतिमा संयुक्त संस्थानांतील मंडळी आणि राज्यसत्ता यांच्या संयोगात आहे.

म्हणून त्या वेळी काही खास्दी लोक जवळ आले आणि त्यांनी यहुद्यांवर आरोप केला. त्यांनी उत्तर देऊन नबुखदनेस्सर राजाला म्हटले, “हे राजन्, तू चिरायू हो. हे राजन्, तू अशी आज्ञा केली आहेस की, जो कोणी रणशिंग, बासरी, वीणा, सॅकबट, स्तोत्रवाद्य, संतूर, आणि सर्व प्रकारच्या वाद्यांचा नाद ऐकेल, त्याने दंडवत घालून त्या सोन्याच्या मूर्तीची उपासना करावी; आणि जो कोणी दंडवत घालून उपासना करणार नाही, त्याला प्रज्वलित अग्नीच्या भट्टीच्या मध्यभागी टाकण्यात यावे. काही यहुदी आहेत, ज्यांना तू बाबेल प्रांताच्या कारभारावर नेमले

आहेस, शद्रक, मेशक, आणि अबेदनगो; हे पुरुष, हे राजन्, तुझी दखल घेत नाहीत; ते तुझ्या देवतांची सेवा करीत नाहीत, आणि तू उभारिलेल्या सोन्याच्या मूर्तीची उपासना करीत नाहीत.” दानीएल 3:8-12.

त्या “क्षणी,” शद्रक, मेशक आणि अबेदनगो यांचे शत्रू यांनी त्यांनी पशूची खूण नाकारली आहे हे पाहिले, आणि मग त्यांनी ठरवून दिलेला न्याय अंमलात आणण्यासाठी राजाकडे विनंती केली. त्या “क्षणी,” रविवारचा कायदा, जो पृथ्वीवरील पशूला सामोरे जाणारा चलबिचल आहे (भूकंप), यामध्ये नबुखदनेस्सराचा क्रोध आणि संताप प्रकट होतो.

तेव्हा नबुखदनेस्सर आपल्या क्रोध व संतापात शद्रक, मेशक आणि अबेदनगो यांना आणण्याची आज्ञा केली. मग त्या पुरुषांना राजासमोर आणण्यात आले. दानियेल ३:१३.

देवाच्या दोन साक्षीदारांविरुद्ध (शद्रक, मेशक आणि अबेदनेगो) जो छळ केला जातो, तो ते नमन करण्यास नकार देतात तेव्हा केला जातो; किंवा प्रकटीकरण अध्याय अकरा जसे ओळखते—ते आपल्या पायांवर उभे राहतात.

आणि साडेतीन दिवसांनंतर देवाकडून जीवनाचा आत्मा त्यांच्यामध्ये प्रवेशला, आणि ते आपल्या पायांवर उभे राहिले; आणि ज्यांनी त्यांना पाहिले त्यांच्यावर मोठी भीती पडली. आणि त्यांनी स्वर्गातून येणारा एक महान आवाज ऐकला, जो त्यांना म्हणत होता, वर येथे या. आणि ते मेघामध्ये स्वर्गात वर गेले; आणि त्यांच्या शत्रूंनी त्यांना पाहिले. प्रकटीकरण 11:11, 12.

नमण्यास नकार देऊन, ते यहजेकलच्या पराक्रमी सैन्याप्रमाणे आपल्या पायांवर उभे राहतात. जेव्हा ते शिक्कामोर्तब करण्याचा संदेश स्वीकारतात आणि नंतर जाहीर करतात—जो अमेरिकेतील चर्च व राज्य यांच्या संघटनेच्या निर्मितीविरुद्ध निषेध करतो, आणि लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याचा इशारा देतो, आणि तिसऱ्या धिक्काराच्या इस्लामद्वारे देवाचा प्रतिशोधी न्याय आता पूर्ण होण्याच्या बेतात आहे हे ओळखतो—तेव्हा ते उभे राहतात. मध्यरात्रीच्या हाकाचा संदेश दुसऱ्या अध्यायात दानियेलाला प्रकट झालेल्या “गुपिताने” दर्शविला आहे, आणि जेव्हा देवाच्या शेवटच्या काळातील लोक त्या “सत्या”त स्थिरावतात, तेव्हा निकटवर्ती भूकंपाने त्यांना हादरविता येत नाही आणि हादरविणारही नाही.

“बॅटल क्रीकमधील कार्य ह्याच प्रकारच्या क्रमाने चालले आहे. सॅनिटोरियममधील नेत्यांनी अविश्वासूशी संग केला आहे, त्यांना काहीअंशी आपल्या सल्लामसलतींमध्ये प्रवेश दिला आहे; परंतु ते जणू डोळे मिटून कामास लागल्याप्रमाणे आहे. कोणत्याही वेळी आमच्यावर काय कोसळणार आहे, हे पाहण्याची पारख त्यांच्यात नाही. निराशेची, युद्धाची आणि रक्तपाताची एक वृत्ती आहे, आणि ती वृत्ती काळाच्या अगदी समाप्तीपर्यंत वाढतच जाईल. देवाच्या लोकांच्या कपाळांवर मोहोर पडताक्षणी—ती कोणती दिसणारी मोहोर किंवा खूण नव्हे, तर सत्यात बौद्धिक आणि आध्यात्मिक अशा दोन्ही प्रकारे स्थिर होणे होय, ज्यामुळे त्यांना हलविता येणार नाही—देवाचे लोक मोहोरबंद होऊन हालविण्याच्या काळासाठी सिद्ध होताक्षणी, ते येईल. खरे तर, त्याची सुरुवात आधीच झाली आहे. देवाचे न्यायनिवाडे आता देशावर येत आहेत, आम्हांस इशारा देण्यासाठी, म्हणजे जे येऊ घातले आहे ते आम्हांस कळावे.” Manuscript Releases, volume 10, 252.

शिक्का ठोकणे हे अशा चिन्हाचे प्रतिनिधित्व करते की जे प्रथम मनुष्यांना दिसू शकत नाही, परंतु त्यानंतर सर्वांना दिसते. जेव्हा देवाचे लोक मध्यरात्रीच्या आरोळीचा संदेश स्वीकारतात, जो दुसऱ्या अध्यायात दानियेलाला प्रकट करण्यात आलेल्या “गुप्त” गोष्टीद्वारे दर्शविला गेला होता, तेव्हा त्यांनी पशूच्या प्रतिमेच्या त्या “गुप्त” गोष्टीचा स्वीकार केलेला असतो जी पशूच्या चिन्हाकडे नेते; ते चिन्ह देवाचा न्याय आणते, आणि तो इस्लामद्वारे पूर्ण केला जातो. हे अशा काळात घडते जेव्हा “निराशेचा, युद्धाचा आणि रक्तपाताचा आत्मा” वाढत असतो. तो काळ आता आहे. हे त्या वेळी घडते जेव्हा अँडव्हेटिझमचे नेते लाओदिकीया-अंधत्वामुळे पाहू शकत नाहीत. मध्यरात्रीच्या आरोळीवेळी अंतिम रूप धारण करणाऱ्या शिक्का ठोकण्याच्या प्रक्रियेच्या काळात, शहाण्या कुमारीच्या कपाळांवर शिक्का उमटविला जातो, परंतु तो अदृश्य असतो. शद्रक, मेशक आणि अबेदनगो हे त्यांचे प्रतिनिधित्व करतात जे नबुखदनेस्सराशी झालेल्या त्यांच्या संवादातून स्पष्ट केल्याप्रमाणे सत्यात स्थिर झालेले आहेत.

नबुखदनेस्सर बोलून त्यांना म्हणाला, हे शद्रख, मेशक आणि अबेदनगो, हे खरे आहे काय की तुम्ही माझ्या देवांची सेवा करीत नाही, आणि मी उभी केलेल्या सुवर्णमूर्तीची उपासना करीत नाही? आता जर तुम्ही तयार असाल, की ज्या वेळी तुम्ही शिंग, बासरी, वीणा, साकबूत, स्तोत्रवाद्य, डल्लिसमर आणि सर्व प्रकारच्या वाद्यसंगीताचा नाद ऐकाल, त्या वेळी पडून मी घडविलेल्या मूर्तीची उपासना कराल, तर बरे; परंतु जर तुम्ही उपासना करणार नाही, तर त्याच क्षणी तुम्हांस धगधगत्या अग्निकुंडाच्या मध्यभागी टाकण्यात येईल; आणि असा कोण देव आहे की जो तुम्हांस माझ्या हातातून सोडवील? शद्रख, मेशक आणि अबेदनगो यांनी राजाला उत्तर देऊन म्हटले, हे नबुखदनेस्सरा, या बाबतीत तुला उत्तर देण्याची आम्हांस गरज नाही. जर तसे झाले, तर आम्ही ज्या देवाची सेवा करतो तो आम्हांस त्या धगधगत्या अग्निकुंडातून सोडविण्यास समर्थ आहे, आणि हे राजा, तो आम्हांस तुझ्या हातातून सोडवील. परंतु तसे झाले नाही तरी, हे राजा, तुला हे माहीत असो की आम्ही तुझ्या देवांची सेवा करणार नाही, आणि तू उभी केलेल्या सुवर्णमूर्तीची उपासना करणार नाही. दानियेल ३:१४-१८.

त्यानंतर ते तीन योग्य जन देवाची जी मुद्रा दिसू शकते ती प्रकट करतील. जे प्रथम आपल्या अंतर्ग्रामध्ये अशी अदृश्य मुद्रा धारण करतात, केवळ तेच त्या काळात देवाची मुद्रा प्रकट करण्याच्या कार्यात सहभागी होतील, जेव्हा ती दिसणे आवश्यक असेल.

तेव्हा नबुखदनेस्सर अतिशय क्रोधाने परिपूर्ण झाला, आणि शद्रख, मेशक व अबेदनगो यांच्याविरुद्ध त्याच्या मुखमुद्रेचा भाव पालटला; म्हणून त्याने आज्ञा केली की भट्टी नेहमीपेक्षा सातपट अधिक तापवावी. आणि त्याने आपल्या सैन्यातील अतिशय पराक्रमी पुरुषांना आज्ञा केली की शद्रख, मेशक व अबेदनगो यांना बांधून जळत्या अग्निभट्टीत टाकावे. मग त्या पुरुषांना त्यांच्या अंगरख्यांसह, त्यांच्या वस्त्रांसह, त्यांच्या पागोट्यांसह व त्यांच्या इतर वस्त्रांसह बांधण्यात आले, आणि त्यांना जळत्या अग्निभट्टीच्या मध्यभागी टाकण्यात आले. म्हणून राजाची आज्ञा कठोर असल्यामुळे आणि भट्टी अत्यंत तापलेली असल्यामुळे, शद्रख, मेशक व अबेदनगो यांना वर नेणाऱ्या त्या पुरुषांना अग्नीच्या ज्वाळने ठार केले. आणि हे तिघे पुरुष, शद्रख, मेशक व अबेदनगो, बांधलेलेच जळत्या अग्निभट्टीच्या मध्यभागी पडले. तेव्हा राजा नबुखदनेस्सर विस्मित झाला, आणि घाईने उठून त्याने आपल्या मंत्र्यांना म्हटले, “आपण अग्नीच्या मध्यभागी तीन बांधलेले पुरुष टाकले नव्हते काय?” त्यांनी राजाला उत्तर दिले, “हे राजन्, खरेच.” तो उत्तर देऊन म्हणाला, “पाहा, मला चार पुरुष मोकळे दिसत आहेत; ते अग्नीच्या मध्यभागी फिरत आहेत, आणि त्यांना काहीही इजा झालेली नाही; आणि चौथ्याचे स्वरूप देवाच्या पुत्रासारखे आहे.” दानिएल ३:१९-२५.

शद्रक, मेशक आणि अबेदनगो यांच्या द्वारे दर्शविलेले ते दोन साक्षीदार मग ध्वजाप्रमाणे उंचावले जातात, आणि त्यानंतर ती शिक्का दिसून येईल.

“पवित्र आत्म्याचे कार्य म्हणजे जगाला पापाविषयी, नीतिमत्त्वाविषयी आणि न्यायाविषयी खात्री पटवून देणे होय. सत्यावर विश्वास ठेवणारे लोक सत्याद्वारे पवित्रीकृत झालेले आहेत, उच्च आणि पवित्र तत्त्वांनुसार आचरण करीत आहेत, आणि उंच, उदात्त अर्थाने देवाच्या आज्ञा पाळणारे आणि त्या पायाखाली तुडविणारे यांच्यामधील भेदरेषा दर्शवीत आहेत, हे पाहूनच जगाला इशारा दिला जाऊ शकतो. आत्म्याचे पवित्रीकरण देवाचा शिक्का धारण करणारे आणि खोटा विश्रांतीचा दिवस पाळणारे यांच्यातील फरक ठळकपणे दर्शविते. जेव्हा परीक्षा येईल, तेव्हा पशूची खूण काय आहे हे स्पष्टपणे दाखविले जाईल. ती म्हणजे रविवार पाळणे होय. ज्यांनी सत्य ऐकल्यानंतरही हा दिवस पवित्र मानणे चालू ठेवले आहे, ते काळ व नियम बदलण्याचा विचार करणाऱ्या पापपुरुषाची छाप धारण करतात. Bible Training School, December 1, 1903.”

रविवाराच्या कायद्याच्या वेळी, संयुक्त संस्थाने आपले भविष्यवाणीतील कार्य सिद्ध करण्यासाठी संयुक्त राष्ट्रांकडे वळतील. ती जी चमत्कारिक कृत्ये करील, त्यांद्वारे ती जगाला फसविणार आहे, जसे सलोमेच्या नृत्याने दर्शविले आहे. ती आपले फसवणुकीचे नृत्य करीत असताना, सूरची वेश्या आपली गीते गात असेल, आणि नबुखदनेस्सरचा वाद्यवृंद संगीत वाजवीत असेल. संयुक्त संस्थाने जगावर ते गीत स्वीकारण्यास आणि प्रतिमेसमोर नतमस्तक होण्यास भाग पाडण्यात पुढाकार घेते.

आणि मी पृथ्वीमधून वर येणारा दुसरा पशू पाहिला; त्याला कोकराप्रमाणे दोन शिंगे होती, आणि तो अजगराप्रमाणे बोलत होता. आणि तो पहिल्या पशूचा सर्व अधिकार त्याच्या समक्ष चालवितो, आणि ज्या पशूचा प्राणघातक घाव बरा झाला होता, त्या पहिल्या पशूची पृथ्वी व तिच्यावर राहणारे यांनी उपासना करावी असे तो करवितो. आणि तो मोठमोठे चमत्कार करतो, इतके की मनुष्यांच्या दृष्टीसमोर तो आकाशातून पृथ्वीवर अग्नी उतरवितो. आणि पशूच्या समक्ष जे चमत्कार करण्याची त्याला सत्ता देण्यात आली होती, त्यांच्या द्वारे तो पृथ्वीवर राहणाऱ्यांना फसवितो; आणि पृथ्वीवर राहणाऱ्यांना सांगतो की, ज्याला तलवारीचा घाव झाला होता आणि तो जिवंत राहिला होता, त्या पशूची त्यांनी एक प्रतिमा निर्माण करावी. आणि त्या पशूच्या प्रतिमेला प्राण देण्याची त्याला सत्ता होती, जेणेकरून त्या पशूची प्रतिमा बोलू लागायी, आणि जे कोणी त्या पशूच्या प्रतिमेची उपासना करणार नाहीत त्यांना ठार मारावे असेही ती करवील. आणि तो सर्वांना—लहान व मोठे, श्रीमंत व गरीब, स्वतंत्र व दास—यांच्या उजव्या हातावर किंवा त्यांच्या कपाळावर एक छाप घ्यावयास लावतो; आणि ज्याच्याकडे ती छाप, किंवा पशूचे नाव, किंवा त्याच्या नावाचा अंक आहे, त्याच्याखेरीज कोणालाही खरेदी-विक्री करता येऊ नये असे तो करवितो. येथे ज्ञान आहे. ज्याला समज आहे त्याने त्या पशूच्या अंकाची गणना करावी; कारण तो मनुष्याचा अंक आहे; आणि त्याचा अंक सहाशे सहासष्ट आहे. प्रकटीकरण 13:11-18.

शेवटच्या दिवसांत इजिप्त हे जगाचे प्रतिनिधित्व करते (त्या वेळी संयुक्त राष्ट्रांच्या अधिपत्याखाली असलेले), परंतु ज्यांनी मदतीसाठी इजिप्तकडे वळले (संयुक्त राज्ये), त्यांच्याविरुद्ध एक "अरेरे" (इस्लामचे एक प्रतीक) उच्चारित करण्यात आले आहे. जेव्हा ते तीन मान्यवर अग्निकुंडात फेकले जातात आणि जगासाठी ध्वजचिन्ह बनतात, तेव्हा ते अग्निकुंड प्रत्यक्षात नबुखदनेस्सरचे अग्निकुंड नसते.

जे साहाय्यासाठी मिसरदेशाकडे उतरून जातात, घोड्यांवर विसंबतात, रथ अनेक आहेत म्हणून त्यांच्यावर भरोसा ठेवतात, आणि घोडेस्वार फार सामर्थ्यवान आहेत म्हणून त्यांच्यावर विश्वास ठेवतात; पण इस्राएलच्या पवित्र देवाकडे दृष्टी लावत नाहीत, आणि परमेश्वराचा शोध घेत नाहीत, त्यांना हाय! तरी तोही ज्ञानी आहे; तो आपत्ती आणील, आणि आपले शब्द मागे घेणार नाही; तर तो दुष्कर्म करणाऱ्यांच्या घराण्याविरुद्ध, आणि अधर्म करणाऱ्यांना सहाय्य देणाऱ्यांच्या सहाय्याविरुद्ध उठेल. मिसरी हे मनुष्य आहेत, देव नव्हेत; आणि त्यांचे घोडे मांस आहेत, आत्मा नव्हेत. परमेश्वर आपला हात पुढे करील तेव्हा, जो सहाय्य करतो तोही पडेल, आणि ज्याला सहाय्य केले जाते तोही कोसळेल; आणि ते सर्व एकत्र नाश पावतील. कारण परमेश्वराने मला असे सांगितले आहे: जसा सिंह आणि तरुण सिंह आपल्या भक्ष्यावर गर्जना करीत असतो, त्यांच्याविरुद्ध मेंढपाळांची गर्दी बोलावली गेली तरी तो त्यांच्या आवाजाला भिणार नाही, आणि त्यांच्या गोंधळामुळे नमणार नाही; तसाच सैन्यांचा परमेश्वर सियोन पर्वतासाठी आणि त्याच्या टेकडीसाठी लढण्यास उतरून येईल. उडणाऱ्या पक्ष्यांप्रमाणे सैन्यांचा परमेश्वर यरुशलेमाचे रक्षण करील; रक्षण करीत तो तिला सोडवील; आणि ओलांडून जाऊन तो तिला वाचवील. इस्राएलच्या संततीनो, ज्यांच्याविरुद्ध तुम्ही अतिशय खोल बंड केले आहे, त्यांच्याकडे परत फिरा. कारण त्या दिवशी प्रत्येक मनुष्य आपल्या चांदीच्या मूर्ती आणि आपल्या सोन्याच्या मूर्ती, ज्या तुमच्या स्वतःच्या हातांनी तुमच्यासाठी पाप म्हणून केल्या आहेत, त्या टाकून देईल. मग अशूर तलवारीने पडेल, पण ती एखाद्या पराक्रमी मनुष्याची तलवार नसेल; आणि तलवार, एखाद्या सामान्य मनुष्याची नव्हे, त्याचा नाश करील; तो तलवारीपासून पळून जाईल, आणि त्याचे तरुण पुरुष पराभूत होतील. आणि तो भयामुळे आपल्या दुर्गाकडे निघून जाईल, आणि त्याचे सरदार ध्वज पाहून घाबरतील, असे परमेश्वर म्हणतो, ज्याची अग्नी सियोनमध्ये आहे, आणि ज्याची भट्टी यरुशलेममध्ये आहे. यशया 31:1-9.

यरुशलेम ही ती भट्टी आहे जिच्याकडे जग पाहिल, आणि त्यांना तिच्यामध्ये चार पुरुष चालताना दिसतील.

मग नबुखदनेस्सर जळत्या अग्निकुंडाच्या तोंडाजवळ आला, आणि बोलून म्हणाला, शद्रक, मेशक आणि अबेदनगो, परात्पर देवाचे सेवकहो, बाहेर या आणि इकडे या. तेव्हा शद्रक, मेशक आणि अबेदनगो अग्नीच्या मध्यातून बाहेर आले. मग सरदार, प्रांताधिकारी, सेनापती आणि राजाचे सल्लागार एकत्र जमून पाहू लागले की, या पुरुषांच्या देहांवर अग्नीचा काहीही अधिकार झाला नव्हता; त्यांच्या डोक्यावरील एक केसही करपला नव्हता; त्यांच्या वस्त्रांमध्ये काहीही बदल झाला नव्हता; आणि अग्नीचा वासही त्यांच्यावरून गेला नव्हता. तेव्हा

नबुखद्नेस्सर बोलून म्हणाला, शद्रक, मेशक आणि अबेदनगो यांच्या देवाचे स्तवन असो; ज्याने आपला दूत पाठवून त्याच्यावर विश्वास ठेवणाऱ्या आपल्या सेवकांची सुटका केली, आणि राजाची आज्ञा बदलून टाकली, आणि आपली शरीरे अर्पण केली, जेणेकरून ते आपल्या स्वतःच्या देवाशिवाय दुसऱ्या कोणत्याही देवाची सेवा किंवा उपासना करणार नाहीत. दानियेल ३:२६-२८.

त्यानंतर नबुखद्नेस्सराने आणखी एक फर्मान काढले. ते फर्मान शेवटच्या दिवसांतील अंतिम फर्मानाचे प्रतीक आहे. त्याने मृत्युदंडाचे फर्मान जाहीर केले; स्वर्गाच्या देवाला उंचावण्याचा त्याचा हा अशक्त प्रयत्न असला, तरी प्रत्यक्षात ते जगाच्या अंतकाळी दिल्या जाणाऱ्या मृत्युदंडाच्या फर्मानाचे भविष्यसूचक प्रतीकत्व आहे. जगाच्या अंतकाळातील एका राजाचे प्रतिनिधित्व करणारा नबुखद्नेस्सर, रोमच्या वेश्येबरोबर व्यभिचार करणाऱ्या अजगराच्या दहा राजांचे प्रतीक आहे. भविष्यसूचक परिदृश्यातील पुढील फर्मान हे मृत्युदंडाचे फर्मान आहे; आणि जरी नबुखद्नेस्सर आपल्या काळासाठी घोषणा करीत असला, तरी प्रत्यक्षात तो शेवटच्या दिवसांतील त्रिगुण संघटनेच्या अंतिम फर्मानाचे प्रतिनिधित्व करीत आहे. ते फर्मान म्हणजे कृपाकाळ संपल्यानंतर अमलात आणले जाणारे मृत्युदंडाचे फर्मान होय, परंतु ते देवाच्या लोकाविरुद्ध कधीही अमलात आणले जात नाही.

म्हणून मी असा हुकूम करीत आहे की, जो कोणी लोक, राष्ट्र किंवा भाषा असलेला मनुष्य शद्रक, मेशक आणि अबेदनगो यांच्या देवाविरुद्ध काहीही अयोग्य बोलेल, त्याचे तुकडे तुकडे केले जातील, आणि त्याची घरे उकिरडा केली जातील; कारण अशा प्रकारे सोडवू शकेल असा दुसरा कोणताही देव नाही. मग राजाने शद्रक, मेशक आणि अबेदनगो यांना बाबेल प्रांतात पदोन्नती दिली. दानियेल 3:29, 30.

आता आम्ही दानियेलाच्या पहिल्या तीन अध्यायांपैकी इतका भाग अभिलेखात ठेवला आहे की, “पुन्हा सांगणे आणि विस्तार करणे” या भविष्यवाणीच्या तत्त्वाने संचालित असलेल्या चौथ्या व पाचव्या अध्यायांचा विचार सुरू करता येईल. दानियेल अध्याय चार 1798 हे वर्ष आणि पृथ्वीच्या पशूच्या प्रारंभाची ओळख करून देतो, आणि दानियेल अध्याय पाच रविवारच्या कायद्याची, तसेच पृथ्वीच्या पशूचा शेवट जेव्हा तो अजगराप्रमाणे बोलतो तेव्हा, ओळख करून देतो. तीन देवदूतांच्या संदेशांच्या रचनेवर उभारणी करण्यासाठी हे दोन्ही अध्याय पहिल्या तीन अध्यायांबरोबर “ओळीवर ओळ” अशा रीतीने एकत्र आणले जाणे आवश्यक आहे. या वस्तुस्थितीमुळे, आपण प्रथम “ओळीवर ओळ” या तत्त्वाची काळजीपूर्वक व्याख्या करू.

आपण पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“बेलशस्सराला देवाची इच्छा जाणून घेण्यासाठी व ती पूर्ण करण्यासाठी अनेक संधी देण्यात आल्या होत्या. त्याने आपल्या आजोबा नबुखद्नेस्सरला मनुष्यसमाजातून हद्दपार केलेले पाहिले होते. ज्याचा गर्विष्ठ राजाला मोठा अभिमान होता, ती बुद्धी ज्या एकाने त्याला दिली होती त्याच्याद्वारे त्याच्याकडून काढून घेतलेली त्याने पाहिली होती. त्याने राजाला आपल्या राज्यातून हाकललेले व वनातील पशूंचा सोबती केलेले पाहिले होते. परंतु बेलशस्सराचा करमणुकीवरील प्रेमभाव आणि आत्मगौरव यांमुळे त्याने कधीही विसरू नये असे धडे पुसले गेले; आणि त्याने नबुखद्नेस्सरावर विशेष न्याय आणणाऱ्या पापांसारखीच पापे केली. कृपापूर्वक त्याला देण्यात आलेल्या संधी त्याने वाया घालवल्या; सत्याचा परिचय करून घेण्यासाठी आपल्या आवाक्यात असलेल्या संधींचा उपयोग करण्याकडे त्याने दुर्लक्ष केले. ‘तारण पावण्यासाठी मी काय केले पाहिजे?’ हा प्रश्न त्या महान परंतु मूर्ख राजाने उदासीनतेने बाजूला सारला.” Bible Echo, April 25, 1898.